
Gravjagt

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Gravjagt

4

Gravjagt

Gravjagt

Gravjagt

af

Kaj Munk

(novelle, KMF-nr. 42.11.03)

Skal vi have en Historie til om gamle Puk? Det gik saa godt med den sidste.

Puk og hans Herre og dennes Ven og saa jeg - nej, det lyder virkelig forskruet. Vi maa hellere give de Folk Navne. Puks Herre kan vi kalde Hansen og vennen Jensen og mig Madsen. Saa gikkelikker Historien sig igennem paa nysmurte Hjul.

Hansen havde altsaa inviteret Jensen og Madsen ud til sig paa Gravjagt. Han havde en syndig Hoben Ræve, og nu skulde der ryddes op i Samlingen. De to inviterede indfandt sig veltilmode i den graa, frostfæle Dagning. Et hjerteligt Velkommen, et bredt Udslag med Haanden, saa allerede Velkomsten giver Anelse om de udbredte Herligheder, Dagen ligger inde med til Jægerne, gamle stive Puks lykkelige Hoppen op og ned ad de velkendte Gummistøvler, et Æg og en Kop Kaffe inden for Vesten, og saa ud!

Ud! Hvilket herligt Ord! Den gode Vært bor i en af disse kongelige Egne af Jylland, hvor Hamlet har en af sine Grave. Landskabet synker og stiger igen og ender i en Kæmpehøj, milevidt skuer vi hen, nye rødtagede Statsskove med lidt nyopkøbte Agre om sig og ellers sarte Heder og saa pludselig helt oppe i Højden en 40 Td. Land stor Rest af Jyllands gamle Højskov, et stormstækket og ahlbremsset Egekrat, hvor Lyng og Purl kæmper om, hvem der er den største i Himmeriget..... men det er nu alligevel Egen trods alle Lyngens Forsøg paa at gøre den latterlig og lægge en Alen til sin egen væxt.

Derinde, i den skovsvale Helligdom, bor Sct. Mikkel. Komplex efter Komplex. I det yderst til Nord har Puk 3 Gange i Aar drevet Helgenen ud af hans Allerhelligste, uden at det er Lykkedes Hansen at tilegne sig hans Glorie. Men i Dag skal det ske. Hansen og Jensen og Madsen og Puk og dennes Ægteviv, lydende navnet Tykke, henvanker at begynde deres Morgenmesse paa dette minderige Sted.

Det ringede til Altersang nede i Jorden, strax da Hundene havde stukket Næsen ned. Det blev en meget lang latinsk Liturgi. Fingrene knugede Bøssen. Øjnene smilede fra Hul til Hul. Koncerten vedblev i Dybet. Ræven vilde ikke vise sig.

Paa engang gav det et Gys i Madsen. Et overfedet Genfærd af et Slagterisvin luntede pludselig rundt inde mellem Stammerne i stor Hyggelighed. Hvad i Alverden var dette? Var det et Vildsvin, der var steget op af sin Middelaldergrav og.... Konge over alle Grævlinge, er det muligt at Puk, den Affældige, er Mand for det ugørlige, som hedder at smide en Grævling ud?

Bum! Det var Hansen, der skød. Ornen plirrede med Øjnene, Hvabehar? Gaar det saaden til heroppe? Undskyld, saa trækker jeg dynen op over Ørene igen. De to Hunde kom futtende op ad Rørene og sprang imod Brokken. Men han slyngede dem til Side og vraltede

fyrstelig ned i sin Tronsal igen.

Var han anskudt? Næppe. Men lad ham sidde og sunde sig lidt! De tre Jægere og de to Hunde begiver sig til et nyt Komplex, vov, vov, vov, et Kvarters Venten, spejdende lister en Ræv sig ud, Madsen skød, Ræven døde, Hundene op og bed den ihjel en Gang til, atter ned i Rørene, vov, vov, vov, tre kvarters Venten, ud som en Kanonkugle Ræv Nr. 2, hen over Madsens Ben, Bang, Bang 2 Skud, Ræven ud over Heden med Hundene hylene efter sig, den lever i bedste velløbende, og det gør den endnu.

Tilbage til Grævlingen. Vov, vov, vov. Han maa graves ud. Man arbejder med Spaden, hvor Lyden naar op gennem Jorden, finder ham efter 3 Timers Slid kampberedt med to rasende Hunde foran sig, saa stikker han af et andet Sted ind i Jorden gennem et Rør, ny Lytten, ny Halsen, ny Graven, der er han, vov, vov, vov, og atter støvler han knurrende bort gennem et skjult tredje Rør. Haabløshed, Sved hos den gravende, optræk til Koldbrand hos de to Bøsser ventende, Bud Hjem efter en Kop Kaffe, en ny Hund og en Spade mer. For tredje Gang Fyren fundet i Underverdenen, men denne Gang skal han op, Hansen tager ham i hans korte Halestump og bærer han et stykke fra Graven, den ene Mand kommanderes til at holde Hundene, den anden er rede med Bøssen, Madsen faar med stort Besvær Klo i Tykke og Puk, saa slipper Hansen Gespenstet, og Jensen løfter Geværet og hiver i Aftrækkeren, ve, det klikker, Puk bider Madsen i Fingrene, han slipper med et Vræl og den rasende Gravhund hænger sig på siden af Grævlingen, der jumber hen imod Gravmundingerne, der kan ikke skydes mer af Hensyn til Puk, nu er Brokken naaet et Hul, Hansen faar lige tag i Halestumpen igen, men Kæmpegespenstet er ved at trække ham med ned i Afgrunden, det tegner til, at vi skal komme ikke blot Bytteløse, men en Mand mindre Hjem, saa slipper Hansen med et Brøl af Skuffelse og Raseri, han har revet sig på en Gren, Jord og Sved og Blod er tværet ud i hans Ansigt, Hatten er revet af, den stolte flyvende Manke hænger forpjusket og slatten med over Øjnene, Hundene opgiver og vil ikke længere gaa ned - - - og saaledes ender Historien om den lange Jagt paa den store Grævling i Hamlets Hede.